

این زهرا - کوچک ترین عضو انجمن باور - است

این مراسمی است که در آن انجمن باور به عنوان تشکل برتر کشور علاوه بر تشکل برتر استان انتخاب شد

بچه‌های باور برای اینکه عکس‌های ما فکشدن شود، یک جشن تولد گرفتند که تقریباً می‌شدن تولد سه ماهگی‌شان در سالگرد؛ فقط نفهمیدیم چرا کیکشان یک چهارم نبود! / عکس: مریم مجد

«یادمان باشد معلولیت یک احتمال برابر است و به قول آمازی‌ها احتمال پنجاه-پنجاه» «یادمان باشد کرامت و شأن انسان‌ها به وضوح جسمانی آنها نیست» «یادمان باشد که به باورهای هم احترام بگذاریم» این شعارهای بچه‌های باور است که وقتی دور هم جمع می‌شوند تکرار می‌کنند

برای عضو بودن در انجمن باور لازم نیست حتما معلول باشید؛ مهم این است که توجه و پویایی معلولان برایتان اهمیت داشته باشد

بهترین انجمن غیر دولتی استان تهران در قرق جوانان معلولی است که خیلی به زندگی ایمان دارند. باور دارید؟

این تو خود تویی؟

سمانه خانی - هاجر بزرگی

اگر یک روز گذر تان به یک دفتر کار معمولی در یکی از محله‌های تهران افتاد و دیدید که یک علامت «ورود ممنوع» بزرگ کنار در جا خوش کرده، تعجب نکنید! احتمالاً جایی که دیده‌اید، دفتر «انجمن باور» است. البته ورود تمامی افراد به این دفتر آزاد است مگر آنهایی که باورهایشان را باور ندارند یا به عبارتی آدم‌ها را یاد دوست گالیور می‌اندازند که مدام می‌گفت: «من می‌دونم که نمی‌شه!» آدم‌های ساکن این جزیره کوچک، با خودشان قرار گذاشته‌اند که تمام غیرممکن‌ها را ممکن کنند.

به نظر شما هم این جمله خیلی جمله آرمان‌گرایانه‌ای است؟ بله خب؛ شاید کمی؛ شاید هم کمی بیشتر از کمی! اما برو بچه‌های انجمن باور بر این باورند که هر جمله‌ای حتی اگر دوز آرمان‌گرایانه و تخیلی بودنش بالا باشد، می‌تواند تبدیل به واقعیت شود؛ همان انجمنی که در ماه رمضان امسال، اعضایش را در برنامه «ماه غسل» و «جزر و مد» دیده‌اید. اگر باور تان نمی‌شود، بیایید بی خیال تابلوی دم در بشویم و باور کنیم که هر «ورود ممنوع»ی، ورود ممنوع نیست و برویم ببینیم در این انجمن با جمله‌های آرمان‌گرایانه چه کار می‌کنند؛ یا به یاد؟

تولد «باور» برای خودش قصه‌ای شنیدنی دارد؛ چشم‌هایتان را ببندید و گوش بدهید:

«یکی بود یکی نبود و مثل همیشه غیر از خدا هیچ‌کس نبود. ۱۳ تار فیک شفیق که چند تا از آنها دچار معلولیت بودند و چندتا از آنها هم نه، در یک روز پاییزی که اتفاقاً مصادف با ۱۳ آذر ۱۳۸۳ هم بود، تصمیم گرفتند که یک انجمن به اسم «انجمن باور» تأسیس کنند؛ جایی که تبعیض بین تویی که روی پاهایت راه می‌روی یا اوایی که چرخ‌های ویلچرش بار پاهایت را به دوش می‌کشند، وجود نداشته باشد؛ جایی که می‌آموزی و می‌آموزند که معلولیت یک محدودیت نیست؛ جایی برای کسانی که به توانایی‌هایشان اعتقاد دارند و جایی که معتقدند با بروز معلولیت و محدود شدن فعالیت‌های حرکتی یا حسی، فرد آسیب‌دیده نباید از تمام فعالیت‌های گذشته‌اش کنار گذاشته و

دچار انزوا شود.»

قصه این ۱۳ رفیق شفیق، با دست خالی شروع کردند؛ بدون دفتر متمرکز و بدون هیچ امکاناتی! روز به روز به جمع باوری‌ها اضافه و نظرها جلب می‌شد.

همه برایشان جالب شده بود و حواسشان پی باری رفته بود که تعدادی جوان، آن را به دوش می‌کشیدند؛ «تغییر نگرش جامعه نسبت به معلولیت و معلولان.»

حرف حسابان چیست؟

مهم‌ترین انگیزه برو بچه‌های باوری برای تأسیس این انجمن، احساس یک خلأ فرهنگی در جامعه بوده است. آنها معتقدند به معلولیت از منظر اخلاقی نگاه می‌شود و نه از منظر اجتماعی؛ به این معنی که فردی که دچار معلولیت می‌شود تاوان گناه خود یا والدینش را

پس داده. برپسا افتخار، یکی از اعضای هیات امنا و مسؤول معاونت فرهنگی انجمن می‌گوید که متأسفانه انعکاس این ذهنیت نادرست در برنامه‌های رسانه ملی مثل فیلم‌ها و سریال‌ها هم خیلی دیده می‌شود؛ مثلاً آدم‌های بدجنس یا خلافکار در پایان داستان روی صندلی چرخدار نشان داده می‌شوند. بله؛ آنها به سزای اعمال بدشان رسیده‌اند! بر همین اساس عمده فعالیت‌های انجمن باور، حول و حوش محور انجمن می‌شود.

فرهنگ‌سازی، حقوق شهروندی و توانمندسازی، این ۳ محور هستند. البته هر کدام از این محورها در انجمن باور برای خودشان شعارهایی دارند. هدف فرهنگ‌سازی، تغییر نگرش ترحم‌آمیز نسبت به افراد دارای معلولیت به حمایت، تشویق و احترام است.

در محور «حقوق شهروندی» هم حرف‌باوری‌ها این است که یکدیگر را بفهمیم، با یکدیگر زندگی کنیم و حقوق شهروندی افراد معلول را رعایت کنیم. آنها در محور توانمندسازی در تلاشند که ثابت کنند خوشبختی و بدبختی انسان‌ها را باورهایشان می‌سازد و نه موقعیت جسمی‌شان. حالا اگر از افتخار برسید که آخرش که چی؟ جواب می‌دهد: «انجمن باور در آفق ۱۰ سال آینده، سازمانی است پیشرو و مرجع در حوزه فرهنگ‌سازی اجتماعی برای افراد دارای معلولیت». آنها می‌خواهند در عرصه بین‌المللی هم شناخته شوند.

معلولیت از هر جنبه‌ای

اگر با بچه‌های باور حرف بزنید، برایتان توضیح می‌دهند که انجمن باور سازمانی است غیردولتی و غیرانتفاعی؛ یعنی انجمن باور، به قول خودمان سازمان مردم‌نهاد و به قول فرنگی‌ها NGO است. آنها می‌گویند باور تلاش می‌کند تا فعالیت تخصصی و دانش محور داشته باشد چون اعضای آن معتقدند برای پویایی در جهان، باید همیشه دانش روز را یاد بگیرند و با اخلاقیت و نظم و انتقادپذیری، در فعالیت‌ها مشارکت کنند.

می‌بینید چه جمله‌های باحالی در انجمن باور رد و بدل می‌شود؟ برپسا افتخار، توضیح می‌دهد که بچه‌ها، مأموریت انجمن را به این صورت تعریف کرده‌اند: «تلاش برای برابرسازی فرصت‌های اجتماعی برای افراد دارای معلولیت با عموم جامعه از راه‌های مختلف». بعد هم توضیح می‌دهد که این راه‌ها جنبه‌های مختلفی دارد؛ «مثلاً افزایش حساسیت و آگاهی اجتماعی نسبت به بهبود کیفیت زندگی افراد دارای معلولیت در جامعه ایران، پیگیری تدوین، تصویب، اصلاح و اجرای قوانین و

مقررات برای حمایت از حقوق معلولان و تهیه، گردآوری و نشر دانش و اطلاعات در حوزه افراد دارای معلولیت از جمله این جنبه‌ها هستند.» آنها برای رسیدن به این اهداف، کارهای زیادی کرده‌اند. خودتان بخوانید تا دستانتان بیایید.

مدرسه‌های

افتخار می‌گوید که سال ۸۷ از خیلی جهات برای باور و اهالی آن پر بار بوده است. انتشار کتاب «پیمان‌نامه بین‌المللی حقوق افراد دارای معلولیت به زبانی کودکان» همزمان با امضای کنوانسیون بین‌المللی حقوق افراد دارای معلولیت در مجلس شورای اسلامی، افتتاح دفتر انجمن و از همه مهم‌تر برگزیده شدن «باور» به عنوان تشکل برتر استان تهران در جشنواره اتفاق کافی است تا سال گذشته، سال پرخبر و برکتی برای باوری‌ها باشد.

ناگفته نماند که جشنواره اتفاق به منظور شناسایی و معرفی تشکل‌های غیردولتی که در حوزه جوانان فعالیت می‌کنند، برگزار شد که در این بین نام انجمن باور به عنوان تنها تشکل برگزیده در حوزه معلولان درخشد.

حالا فکر می‌کنید چرا باور توانست این عنوان را به دست آورد؟ افتخار توضیح می‌دهد که باور با پیگیری حقوق شهروندی، تولید فیلم‌های کوتاه، انتشار مقالات و نشریه، برگزاری برنامه‌های رسانه‌ای، همایش‌های موضوعی، جشنواره فرهنگی - هنری و تورهای یک روزه حضور در اجتماع، سعی در عادی‌سازی حضور معلولان در اجتماع داشته و دارد؛ «از دیگر برنامه‌های این انجمن می‌توان به برگزاری کارگاه‌های آموزشی با موضوعاتی چون کار گروهی، هم‌اندیشی و... اشاره کرد. همچنین باور با اعتقاد به اینکه ریشه بسیاری از مسائل و معضلات فرهنگی و اجتماعی در دوران کودکی شکل می‌گیرد، طرح ارتباط با مدارس را پایه‌گذاری کرده.»

افتخار توضیح می‌دهد که در این طرح، بچه‌های انجمن به مدارس ابتدایی می‌روند و با ارتباط گرفتن با بچه‌ها آنها را با معلولیت، وسایل کمکی و ویژه معلولین، نحوه کمک و برخورد با فرد معلول و مسائلی از این دست آشنا می‌کنند.

از دیگر دغدغه‌های باور، پیگیری مناسب‌سازی شهری، اماکن عمومی و وسایل نقلیه است. مناسب‌فانه باوجود اینکه در قانون، این مساله ذکر شده که هنگام ساختن ساختمان‌ها و اماکن عمومی به معلولین و نیازهای آنها به‌ویژه در ورودی‌ها توجه شود، این مساله رعایت نمی‌شود و

بسیاری از افراد معلول به علت مناسب نبودن فضای شهری، وسایل نقلیه عمومی و ساختمان‌های اداری و دولتی، از حضور در اجتماع و انجام فعالیت‌های عادی و روزمره محروم می‌شوند.

باور همه‌جا!

تا ۶ماه پیش، انجمن باور مکانی مستقل برای فعالیت‌هایش نداشت و بعد از گذشت ۴ سال از تأسیس و با کمک سازمان بهزیستی تازه توانسته است آپارتمانی را برای دفتر کار اجاره کند و موفق شده افراد زیادی را همراه خود کند. جالب اینجاست که اعضای انجمن تنها افراد معلول نیستند بلکه بسیاری از اعضا کسانی هستند که معلولیت ندارند اما با آرمان‌ها و اهداف باور همفکرند. خیلی‌ها هم از طریق سایت اینترنتی به باور پیوسته‌اند. www.baavarnew.ir گروه اینترنتی bavar_group@yahoo.com

نشانی‌هایی هستند که می‌توانید اخبار باور را پیگیری کنید و با آن در ارتباط باشید. البته باور از طریق انتشار ماهنامه، خبرنامه و ارسال ایمیل به صورت مرتب با اعضای خود در ارتباط است.

در ضمن اعضای پایه این انجمن، در اماکن عمومی مثل بام تهران، پارک چیتگر و... حضور پیدا می‌کنند تا از این طریق در جهت عادی‌سازی حضور معلولان در جامعه تلاش کنند.

انجمن باوری‌ها برای خودشان کتاب کاریکاتور هم دارند بدون شرح!

باوری‌ها برای خودشان کارهای زیادی می‌کنند. یکی از کارهایی که خیلی هم دیده شد، جشنواره فرهنگی و هنری بود. تیر ۸۵، مراحل مختلف اولین جشنواره فرهنگی هنری باور برگزار شد. در این جشنواره، دستاوردهای هنری معلولان جسمی حرکتی، نابینایان، ناشنویان و جانبازان در ۴ رشته داستان کوتاه، شعر، نقاشی و کاریکاتور در گروه‌های سنی مختلف برگزار شد.

داوری بخش جنبی جشنواره فرهنگی هنری باور هم با همکاری موسسه گل آقا انجام شد؛ بعد هم که آثار به دبیرخانه جشنواره رسید، آن‌قدر ارزشمند بودند که برگزیده‌هایشان را در قالب مجموعه‌ای نفیس به چاپ برسانند و در اختیار علاقه‌مندان قرار دهند.

بالاخره هم همین کار را کردند و در اسفند ۸۷، انجمن باور کتاب «بدون شرح» را که برگزیده آثار کاریکاتور نخستین جشنواره فرهنگی هنری باور بود، با همکاری موسسه گل آقا به چاپ رساند.

بعد هم در مراسم چهارمین همایش سالانه انجمن باور از این کتاب رونمایی شد.

این آدم‌رفی معلولی است که در دومین جشنواره آدم‌رفی در بیست و نهمی، نویسنده اول شد. البته بچه‌های باور، با برق بک ویلچر هم ساختند که خیلی دیده شد